

Ruden af. Næste Morgen stod der »Valgret for Kvinderne« paa en anden Rude. Formanden blev endnu vredere og lod paany Drengen tilkalde. Tredje Morgen viste der sig atter en Indskrift paa en ny Rude; der stod »Sejr — November 1915«. Herover geraadede Formanden i et saadant Raseri, at han beordrede alle Vinduer over hele Fabrikken grundigt vaske de — og nu arbejder vi i det dejligste, klare Lys!

Fruen: »Da du kom hjem i Nat, hørte jeg en Damestemme udenfor Gadedøren«.

Herren: »Det er meget rigtig — det var den kvindelige Politibetjents«.

Grundlovsarbejdet.

»Berlingske Tidende« af 27de August skriver:

»Det Formandsskifte, der fandt Sted i sidste Møde af Landstingets Grundlovsudvalg, idet Hr. Jørgen Pedersen traadte tilbage og Hr. Herman Trier nyvalgtes, havde

som Baggrund Ønsket om en midlertidig Udsættelse af Grundlovssagen under Hensyn til den foreliggende udenrigspolitiske Situation. Hr. Jørgen Pedersen ønskede ikke længere at beklæde Formandspladsen, fordi han ikke indenfor Grundlovspartierne kunde opnaa fornøden Tilslutning til sit i Udvalget rejste Ønske om Udsættelse af Forhandlingerne.

Der er nu siden dette Formandsskifte forløbet en halv Snes Dage, uden at der er Tegn til, at Arbejdet i Udvalget skal fortsættes, ligesom Rigsdagen i det hele har Ferie paa ubestemt Tid. Dette har »Østsjællands Folkeblad«, som har nær Føling med Ministeriet, udtrykt med de Ord, at »Forfatningssagen er jo faktisk stillet i Bero« — — —

En Henvendelse til Landstingsudvalgets nye Formand Hr. Trier, med Forespørgsel om, hvorvidt der i en nær Fremtid vil blive indvarslet nyt Udvalgsmøde, eller om den nuværende Tilstand kan betragtes som en faktisk Udsættelse af For-

handlingerne, bekræfter den saaledes kendetegnede Opfattelse af Situationen. Landstingsmandens Svar gik nemlig ud paa, at der ikke var Tale om en formel Udsættelse af Forhandlingerne om den nye Grundlov, og naar der ikke var indkaldt til et nyt Udvalgsmøde, var dette alene grundet i de alvorlige Forhold. Saasnart det kunde lade sig gøre, vilde Forhandlingerne blive fortsatte, men, føjede Landstingsmanden til, om Tidspunktet herfor var det i Øjeblikket umuligt at sige noget.«

Landsmødet.

DER hviler tilsyneladende en uheldig Stjerne over Landsmødet i Aar. Først sinkede Landstingshøjres Obstruktion Grundlovens Vedtagelse, og nu optager Verdenskrigen al Interesse. For Øjeblikket ser det derfor nærmest ud til, at vi slet ikke faar afholdt noget Landsmøde i 1914, for

En Deputation fra Øst-Londons Kvinder.

LONDONS east-end, der ligger ved Dokkerne, har den fattigste Arbejderbefolkning i Storbyen — en Befolkning der ikke maa forveksles med den, som lever i Forbryderkvartererne omkring Whitechapel.

Kvinderne her har levet ikke blot i Fattigdom men i stor Uvidenhed, og blandt Mændene i Dokkerne har Kravet om Valgret indtil de sidste Aar været en næsten ukendt Tanke.

Den 20. Juni modtog Mr. Asquith en Deputation fra east-end. En Arbejderkvinde var Ordfører, og hendes Tale gengives her i lidt forkortet Skikkelse. Den fortæller bedre og tydeligere end lange Skildringer, om hvilket Arbejde der er

udført i det fattige og aandeligt mørke Distrikt, hovedsagelig af Miss Sylvia Pankhurst. Som bekendt følger denne ikke sin Moders og Søsters Taktik, men som de fleste engelske Valgretsforkæmpere bruger hun stærkere Ord end de danske Forkæmpere for Sagen.

Ordføreren Mrs. Scurr udtalte:

»Vi er Medlemmer af Øst-Londons Kvindevalgretsforening, som er opstaaet i de sidste to Aar. Men vi repræsenterer tillige en almindelig folkelig Bevægelse for Kvindevalgret i Øst-London, en Bevægelse, der har samlet baade Kvinder og Mænd og som besidder stor numerisk Styrke og megen Begejstring«.

»Til vor store Sorg kan vor Leder, Miss Sylvia Pankhurst, ikke være vor Ordfører, fordi hun er fængslet. Det er hende, der har

vakt Øst-Londons Befolkning til Erkendelse af Kvindevalgrettens Betydning, og hun vilde forstaa at fremføre Sagen bedre end vi«.

»Først beder vi Dem overveje Kvindernes Lønvilkaar. I vort Distrikt er den almindelige Løn for en voksen Kvindes Arbejde i en hel Uge mellem 6 Kr. 30 Øre og 7 Kr. 20 Øre. Vi forsikrer Dem, at det er umuligt for en enlig selverhvervende Kvinde at leve blot nogenlunde taaleligt for en saa lille Sum. Til Forklaring herpaa vil vi meddele Dem et Tilfælde, der nylig blev bragt frem for »Emigrations Raadet«, der tager sig af Udlændinges Arbejdsskaar. Det galdt en russisk Pige, hvis Arbejdsgiver — en Skrædder — betalte hende 12 Kr. 15 Øre ugentlig. Raadet hævdede, at ingen anstændig Kvinde kunde leve for denne Sum og fik hendes Løn sat op til 15